

11/2012

XXBI

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

China Miéville

Covehithe

Ian McDonald

Pouštní vrah

České povídky

Jaroslav Zelenka

Detektor

Josef Pecinovský

Na hrázi odbočte doprava

Publicistika

Martin Šust

Catherynne M. Valenteová
– spisovatelka s duší plnou poezie

Jason Sanford

Svět science fiction časopisů

Aleš Smutný

Hrdinští vesmírní zločinci
aneb rekové za katrem

Edita Dufková

Kosmický výtah

Martin Zhouf

Rozhovor
s Janem Štěpánkem

www.casopisxbi.cz

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9 771804 660004

Catherynne M. Valenteová
Velmi rychle a potichu

XB-1

NYNÍ I ELEKTRONICKY

Dostupné na iPhone
App Store

ANDROID

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

China Miéville: Covehithe	3
Ian McDonald: Pouštní vrah	8
Catherynne M. Valenteová: Velmi rychle a potichu	18

Domácí SF

Pavel Urban: Zrádce	38
Jaroslav Zelenka: Detektor	40
Josef Pecinovský: Na hrázi odbočte doprava	49

Publicistika

Martin Šust: Catherynne M. Valenteová	39
<i>Fandomanie</i>	60
Edita Dufková: Kosmický výtah	61
Jason Sanford: Svět science fiction časopisů	63
Aleš Smutný: Hrdinští vesmírní zločinci...	65
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Voyager 1 možná ještě neopustil Sluneční soustavu; Robot předběhl Usaina Bolta; Nejpružnější hydrogel; Dawn míří k Ceresu	64
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Sousedská hlídka; Kletba z temnot; Resident Evil: Odveta; Norman a duchové; Devítky; 11-11-11; Klapka!	69
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Gavriel Guy Kay: Pod nebesy; Douglas Coupland: Generace A; Sophie Jordanová: Drakie; Wolfgang a Heike Hohlbein: Legenda o Camelotu – Kouzlo grálu; Tomáš Petrásek: Poslední hlídka; Neal Asher: Orbus; Jan Nejedlý: Nová pražská strašidla; Antonio Martín Morales: Ďáblova horda: Štvanice; Michael Scott, Colette Freedmanová: Třináct relikvií; Hororland - Procitnutí; <i>Nové knihy</i>	73
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 11. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Adam Pižurný

Elektronizace literatury

Čím dál tím víc lidí v tramvajích, metru, autobusu a dalších dopravních prostředcích třímá v ruce (tedy kromě mobilních telefonů) čtečku nebo iPad.

Sleduji to při svých cestách Prahou a zatím mi to vychází tak jedna ku jedné. Pravda, jde o Prahu a ta není alespoň v tomto pohledu úplně směrodatná.

Faktem je, že na cesty nebo dovolenou je to věc neskutečně vhodná pro takové maniaky, jako jsem já. Táhnout s sebou dvacet kilo knih, abych neměl za týden stejně co číst, je pěkná otrava. Pravdou sice je, že já jsem to vyřešil po svém, a píšu si svoje knížky právě v takových případech. Tedy nejen v nich. Nicméně jsem měl představu, že čtečky jsou věc mladých. Je to pár dní, co mě z omylu vyvedl jeden můj postarší známý, když mi řekl, že už loni koupil k Vánocům čtečku svým rodičům. Dají se na nich zvětšovat písmenka, což pro slábnoucí zrak a nedostatečně dlouhé ruce mnohých staříků je výhoda přímo neskutečná. Nemluvě o tom, že se na internetu nyní už dá koupit skoro jakákoli kniha. A ty, co koupit nejdou, tam jsou na určitých serverech ke stažení úplně zdarma. Takže dokonce i já, milovník knih v jejich pravé, tedy papírové formě, začínám být lehce nalomený a pomaloučku se mi vkrádá do šedivých buněk úvaha o zakoupení nějaké té čtečky. Prakticky od počátku vycházení našeho časopisu se na webu nebo sociálních sítích objevují požadavky, aby existovala možnost koupit si XB-1 i v elektronické podobě. Začali jsme na tom pracovat a já měl představu, že to bude velmi krátký proces.

Ó, jak jsem se zmýlil.

Byla to dlouhá a strastiplná cesta, než se podařilo vyřešit všechny problémy, které se vyskytly. Opravdu by mě nikdy nenapadlo, že jich bude tolik. Nicméně v tomto okamžiku už je možné časopis si koupit a číst na Apple iPadu a máme slib, že v průběhu listopadu bude dokončena i verze pro tablety Android.

Schvalovali jsme závěrečnou variantu elektronické podoby našeho časopisu a vůbec to nevypadá zle. Takže jsem strašně zvědavý, jak to celé dopadne. Strašně bych však nerad, aby se XB-1 změnila jen na elektronický časopis. Miluji okamžik, kdy se mi do ruky dostane nové číslo, které ještě voní papírem a tiskařskými barvami.

Ostatně neplatí to jen pro časopis, samozřejmě se to vztahuje i na knihy.

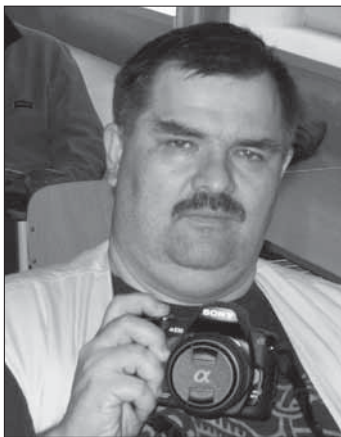
Až ale někdy pojedou na dovolenou, asi si nějakou tu čtečku půjčím...

Vlado Ríša

Cena Ludvík

Cenu *Ludvík*, udělovanou Československým fandomem, si z *Parconu* 2012 odnesl **Ján „Aramon“ Žižka** - povoláním lékař, srdcem fan, duší umělec. Významný účastník scifistických akcí, laskavý kamarád, autor skvělých fotografií. Léta mapuje život fandomu na Slovensku i v Česku a svoji fotodokumentaci umí vtipně prezentovat na conech. ČSF po právu děkuje *Ludvíkem* svému dvornímu fotografovi.

NASA vyhlásila nejabsurdnější sci-fi film všech časů - snímek 2012

Experti z Americké vesmírné agentury se shodli na tom, že z vědeckého hlediska obsahuje nejvíc nesmyslů katastrofický film režiséra Rolanda Emmericha s názvem: 2012.

Snímek sice jasně uspěl u návštěvníků kin a vydělal přes 760 milionů dolarů (14 miliard Kč), ale vědce si nezískal.

Panel odborníků NASA dospěl k názoru, že co se chyb ve vědeckých předpokladech týče, film 2012 je jasný propadák.

„Tvůrci filmu zneužili obav lidí, kteří se bojí takzvaného konce světa, který prý měli předpovědět Mayové, je-

jichž kalendář končí 21. prosincem 2012,“ říká Donald Yeomans, šéf NASA pro blízká setkání Země s asteroidy.

Yeomans dodal, že film je „výjimečným a těžko uvěřitelným případem“ pochybeného užití špatné vědecké teorie ve filmu.

Podle listu Metro byli filmoví fanoušci touto „hrozbou z vesmíru“ tak znepokojeni, že volali NASA a zavalovali ji otázkami ohledně možnosti podobné situace. Vesmírná agentura nakonec musela zhotovit speciální webové stránky, kde podala podrobné zdůvodnění, proč je představa vražedných neutrin ze Slunce naprosto přitažena za vlasy.

Komise vědců NASA kvůli vědeckým nesmyslům dále kritizovala i filmy jako Armageddon, Šestý den, Sopka a Řetězová reakce. Dospěla však i k názoru, že je možné točit populární a přitom vědecky solidní filmy. Jako příklad uvedla filmy Blade Runner a Gattaca.

Sci-fi Fanda

Televizní kanál Fanda nyní přináší kultovní seriál V (v originále Victory). Podle dobře informovaných zdrojů velmi vážně uvažuje i o dalším kultovním seriálu Lexx. Pokud o něm nic nevíte, tak jde o příběh o skupině sympatických ztracených, kteří ukradnou Lexx, tedy mechanicky uzpůsobený hmyz velikosti Manhattanu. V podstatě je to ta nejsilnější vesmírná loď a zároveň nejničivější zbraň v celé existenci vesmíru. Jde o výborný protipól Červeného trpaslíka.

Covehithe

(COVEHITHE)

Několik nocí přespali v Dunwichi, kde majitelka rodinného penzionu opakovala hostům, jaké mají štěstí, že našli ubytování. Při procházce po dunwichské pláži, zatímco své dceři dalekohledem tak těžkým, až se tomu musela smát, ukazoval přezimující husy, byl muž rád, že nejsou v Southwoldu nebo Walberswicku. Netísnil se tam mezi turisty. Každý večer si dopřávali smaženou rybu s hranolky nebo všemožnou jinou hospodskou stravu. Každý večer, když usnula, se načerno připojil k Wi-Fi ze sousedního pokoje, aby si přečetl maily a podíval se, co je nového na diskusních fórech.

Ve čtvrtek v noci ji probudil. Nebylo dlouho po půlnoci.

„Pojď, zlato,“ řekl. „A potichu. Ať nikoho nevzbudíme.“

„Nesnáším tě,“ zamručela do polštáře.

„Já vím,“ pokývl. „Ale pojď. Mobil si neber.“

Na silnicích nebyl skoro žádný provoz. Dughan přesto jel oklikou, přes Blythborough, po A145 směrem na Uggeshall, kolem nehybných rypadel, kde silničáři rozšiřovali cestu.

„Kam jedeme?“ zeptala se dívka, jenom jednou. Choulila se; nechtěla ho poprosit, aby přitopil.

Wrentham byl na západním okraji bezpečnostní zóny. Ta se táhla na sever podél silnice A12, na jih podél B1127 do Southwoldu. Za denního světla se v ní stále obdělávala pole, aby se měla čím nakrmit zvířata, a silnice byly většinou otevřené, ale z právního hlediska nešlo o nárok, spíše se přimhuřovaly oči; po setmění se za absence oficiálního doprovodu do oblasti nechodilo. V onom nevelkém trojúhelníku, kde pobřeží tvořilo skoro desetikilometrovou přeponu, se středem v Covehithe, platily zvláštní zákony.

Dughan zastavil u zahrádky jedné hospody jižně od Wrenthamu. S prstem u rtů otevřel své dceři dveře.

„Tati,“ hlesla.

„Pst.“

Bylo zataženo a foukalo. Obestíraly a propouštěly je stíny, zatímco si Dughan razil cestu podrostem k příkopu tvůrčímu hranici oblasti. Mlčky ho přešli. Tajili dech. Za hranicí se ubírali na východ po okraji polí. „Tati, ty ses fakt zbláznil.“ Měl s sebou baterku, ale nerozsvítil ji. Když se měsíc dostatečně vyhoupl nad obzor, zastavil se, aby se zorientoval.

„Jsou ozbrojení,“ řekla.

„Proto mlč.“

„Co by udělali, kdyby nás chytili?“

„Předhodili by nás vlkům.“

„Cha cha.“

Zmlkli, když uslyšeli vrtulník. Kužel reflektoru klouzal o půl lánu dál, natolik jasný, že vypadal jako trojrozměrný sloup.

Vzduch čpěl. Slyšeli ozvěny. Dughan se vyhnul více, kde ještě donedávna bydleli místní a která byla za poměrně malého pozdvižení úředně zabrána. Viděli osvětlená okna. Namísto toho došli ze severu do Covehithe.

Zastavil ji u rozvalin kostela bez střechy, ukázal prstem, uslyšel, jak zalapala po dechu. Vyjeveně se dívala, když měsíc zpoza mraků zazářil na proděravělá a rozbitá zdi a osvětlil

nízký novější kostel uvnitř lodi toho původního. Usmál se. Když se dodívala, pokračovali přes hřbitov. Na hrobech nebylo vůbec nic děsivého.

Na tuto nevelkou vzdálenost od vln působil terén, jak to podala dívka, jízlomyslně. Toto výstižné slovo jí hned zlepšilo náladu. V bezlistých stromech této oblasti byly vidět chladné, nahodilé a tiché záblesky. Když se dotkli země, napřed Dughan, a na základě jeho příkladu i dívka, připadala jim masná, těžká, jako kdyby někdo na hlinu nalil smetanu.

„Kudy půjdeme?“

„Opatrně, zlato,“ řekl. „Země je tady...“

„Jak víš, že je to dneska v noci?“

Chvilí neodpovídal. „No... z různých útržků a náznaků.“ Podíval se přes rameno na cestu, kterou ušli. „Existují různé metody a triky.“

„Co když na to přijdou?“ Ukázala na chalupy. Když neodpověděl, obrátila oči v sloup.

Pokračovali po cestě kolem cedule, podle níž se právě po tomto posledním krátkém úseku nesměl nikdo pohybovat, po asfaltu tak starém, že se stával součástí krajiny. Perspektiva působila podivně. Měli cítit šťavnatost, bahnitost a moře.

„Podívej!“ Jeho dcera se nadechla. Úsek zničenonic končil zubatou hranou a padal do nicoty. Díval se, jak se opatrně šine kupředu. „Řítí se přímo z útesu!“

„Moře si bere všechno zpátky,“ řekl. „Pobřeží tady bývalo mnohem širší. Pozor.“ V určité vzdálenosti se zodpovědně položila na břicho a přes asfaltový okraj zašátrala jen konečky prstů a pohledem, aby se po drolivém srázu podívala na pláž.

„Pořád se zmenšuje?“ zeptala se. Byla slyšet slabě, spustila ústa pod úroveň silnice. „Ujídá ho to?“ Dughan pokrčil rameny. Počkal, dokud se neodplazila dozadu a neotočila se, potom ještě jednou pokrčil rameny.

Řekl jí, že jestli se bude skutečně něco dít, zjistí to asi tak za dvě tři hodiny. Už nedodal, že se řídí jen neurčitými nářkami a šeptanými zvěstmi, zjištěními z diskusních fór. Dvě jemu známé přezdívky, někdejší kolegové, oznámily, že budou příští týden poblíž Ipswiche a jestli prý někdo ze staré party nechce zajít na sklenku. Nejnovější kódy byly nad jeho síly, ale onen dotaz a nečekaný příval šifrovaného tlachání byly dostatečnými důvody, aby se sám vydal na cestu.

Takže tak, řekl, podíval se na hodinky a zůstal s ní sedět na rozpadajícím se konci cesty. Seděl se zkříženýma nohama, ona s bradou na kolenou, ruce kolem nich. Nepřestávala se dívat na moře. Jeho hluk je ukolébával, jako by to měla být jeho role. Světlo se linulo pouze z měsíce a oněch občasných nerostných září bez zjevného zdroje. Někde zpíval nějaký nepříčetný pták, a nebyl to slavík.

Ani všechny vrstvy oblečení je nedokázaly udržet v teple. Když po necelé hodině Dughan spatřil pohyb na pláži, už se silně třásl. Pokynul své dceři, aby zůstala ležet, a zadíval se dalekohledem na světla poskakující na kamíncích. Tři sestavy světlometů se zastavily, překryly, ozářily moře a pás pobřeží.

„To jsou oni,“ řekl. „Připravuji se. Museli...“ Dívka po-

znala, že jeho vzrušení nepramení výlučně z nadšení. „Oni... jsme tu správně.“

Za přísvitem reflektorů nedokázal nic rozeznat a neslyšel nic kromě vlnobití. Znovu se bedlivě rozhlédl, ale nikdo je nesledoval. Na vrchol útesu byl přístup zakázán a oni, veřelci, byli sami. Jeho dcera nespouštěla oči z vody. Dughan uvažoval, jestli si začne stěžovat nebo se ptát, jak dlouho to ještě bude trvat, ale neřekla nic. O dvacet minut později to byla ona, kdo natáhl prst, kdo konečně uviděl něco v moři.

Vrtulníky už nelétaly. Nic tak hlučného. Ze vzduchu neobdaly žádné kužely, aby osvětlily to, co se blížilo, co rozráželo vodu daleko od pobřeží. Zaléval ji jen měsíční přísvit. Věž. Hrot z traverz, z něhož se řinula voda, a který se tyčil nad hladinou.

Dívka vstala. Kov byl pokroucený. Vychýlený jako šikmo stojící jeřáb odolávající kolapsu. Věž se neblížila plynule, nýbrž trhaně, zvedala se a vynořovala směrem k souši v mohutných přiskocích. Po každém kolébavém zaváhání následoval další pohyb o něco výš a blíže.

Světla na pláži pohasla. Na vrcholu věže vzplál plamen. Konstrukci ozářilo mihotání matně sépiového odstínu. Na její patě se ploše rozprostíralo moře, které se pak řítilo ze znenadání stoupajícího složitěho bloku, černého, skoseného a hrboлатého. Jako by se z vody vynořil rozhlédnout odtesaný klín samotného mořského dna.

Věžní konstrukce spočívala na plošině. V září jejího vlastního plamene zahlédli stavební stěny, jejich beton a rez, železo korýši obrostlého pylonu, chundelatý bentický porost tvořící nyní zplhlou, rosolovitou vlajkoslávu.

Blížila se k útesu Covehithe. Pod jejími skvrnami a výrůstky byly patrné pravidelnější rysy, přes šablonu nanesená varování. Zbytky barev: obkroužené písmeno H.

Další krok – blížila se nemotornými kroky – a celá hlavní masa se vynořila, crčela z ní slaná voda. Brodila se. Každá betonová válcovitá noha široká jako dům nebo komín. Obě nohy na jedné straně se posunuly kupředu společně, pak je následovaly nohy na druhém boku. Z vysoké spodní strany visely trubky, jejich kusy odpadávaly zpátky do moře. Nesla s sebou ocelové kontejnery, trosky obydlí jako z nějaké zdemolované čtvrti, staré zdviže, výtahové šachty, z nichž se vylévala černá voda.

Na vzdálenost několika vln od pláže zaváhala. Plamenem o délce domu olízla vzduch.

„P-36,“ zašeptal. „Petrobras.“

Na jednom z automobilů dole se opět zapnula světla. Ropná věž ucukla. Dughan sykl. Ale světla se rychle ztlumila, a po chvíli řekl: „Teď už je to nejspíš v pořádku.“

Plošina byla na úrovni vrcholu jejich útesu. Dívka konečně pochopila, s čím souvisí její zvláštní nemotornost. Pilíře po obou stranách se u základny spojovaly do dvou horizontálních vzpěr, takže se pohybovala jako čtyřnožec na lyžích. Přibližně třímetrová vrstva vody kolem vzpěr se rozstříkovala jako louže kolem dětských bot. Věž se beztvárně zadívala na sever a s klouzavým dusotem se vydala podél pobřeží.

„Honem,“ pobídl dívku. Vyrázili po pěšině nad útesem s živým plotem po pravé straně, nad jehož listím vrávorala ropná věž.

„Zřítíla se v roce 2001,“ vysvětloval Dughan. „Roncador-ské pole.“

„Kolik lidí přišlo o život?“

„Když šla ke dnu? Nikdo.“

„Už jsi... je to poprvé...?“

Na chvilku se zastavil, aby se otočil a zadíval se jí do očí. Slyšeli, jak z věže šlehají plameny. A taky skřípění jejího námaňaného kovu. „Nikdy jsem ji neviděl, zlato,“ řekl.

Pěšina se táhla dolů. Když její otec odjel, byla příliš malá, aby si dokázala představovat příběhy o jeho dobrodružstvích, aby byla hrdá, nebo aby se bála. Pamatovala si pouze jeho návraty, vyčerpaného, opatrného muže, který si ji zvedal na klín a líbal ji s obezřelou láskou, přivázel jí hračky a cizokrajné sladkosti. Když se ho později ptala, co na těch cestách dělal, odpovídal tak neurčitě, že ji umlčel pocit viny. Neptala se ho na jeho zranění.

Věž zpomalovala. Puch byl silnější a země i vzduch se otřásaly, nejen do rytmu jejích obrovitých kroků. Dughan se zastavil u posledních stromů na konci pěšiny. On i jeho dcera se přimkli ke kmenům a sledovali, jak se ropná věž kolébá jejich směrem. Chytil dceru za ruku. Dívka se dívala na věž i na něho, ale nedával na sobě znát jedinou stopu úzkosti, vzpomínky na minulost, strachu.

* * *

Jednoho podzimního večera v počátečních letech 21. století jistý rybářský člun jihovýchodně od Halifaxu vyslal nouzový signál, hlášení o napadení – přenos nebyl zřetelný. Záchranáři v nánosu trosk našli dva traumatizované přeživší. Ve stejnou dobu dospěla k pobřeží příčina pohromy. Úřady nedokázaly zkonfiskovat civilní nahrávky toho, co se vrátilo z moře.

Byla to věž Rowan Gorilla I. Ta byla první. Nikoliv Piper Alpha ani Deepwater Horizon; šlo o poměrně nevýznamnou katastrofu. Trojnohý čerpací konstrukce, kterou v roce 1988 zničily bouře a prasklina v hlavním tělese, na své cestě k Severnímu moři. Po převržení a třiceti letech pod hladinou bezpochyby roztržštěná, ale teď opět zpátky. Při vši své gigantičnosti jaksi stísňená, mřížované nohy zasunuté do poloviny plošiny, nad níž vyčnívaly do vzduchu a pod níž se táhly do moře. Na videozáznamech sebou všechny tři poloviny nad plošinou škubou a s vrzáním se k sobě naklánějí a opět se trhaně vzdalují jako jeřáby při trojitém pletení, kráčí bahnem na vrtných nohách. Vyklopýtala z vody jako zchromlý Martan a zamířila do Kanady.

Svémi kroky roztrásla celé pobřeží. Procházela budovami, nákladní auta a potom tanky odmetala z cesty vytrženými kabely a potrubími, které sebou smýkaly v marném, neefektivním pohybu jako špatně vycvičení hadi, jako přetěžká sací chapadla. Napínala zrezivělé řetězy, vytrhávala ze země překážky. Kanula z ní mořská voda, chemikálie průmyslové zkázy a dlouho hromaděná ropa.

Šestnáct kilometrů ve vnitrozemí věž rozstřílela dělostřelecká palba. Z místa střetu poté vznikl hřbitov. Kusy plošiny zůstaly ležet tam, kam dopadly, zakonzervované mezi květinovými záhony.

V panice a po několika hrubých chybách zůstal Dughanův oddíl uvězněn na opačné straně poškozené plošiny, mezi Rowan Gorillou I, jak ji později identifikovali, a mořem. Třetina jeho kamarádů přišla o život. Rozmačkaná a kabely roztrhaná těla, zastížená při závěrečné explozi, mu na dlouhá léta předávala odkaz v podobě snů a vzpomínek na rozšlapané druhy.

Svět byl stále v šoku, sotva se započalo s vyšetřováním,

když se v relativně mělké vodě postavila Ocean Express, jež se v roce 1976 převrhla se třinácti obětmi – které musely klidně hnit na dně Mexického zálivu –, a vykročila směrem k pevnině.

Narychlo přivolané stíhačky z Eglinu způsobily na věži vážné škody, zpomalily ji, a torpédoborec USS Carney zničil jeden z jejích sloupů. Věž se podlomila, naklonila, čekala v pokleku jako poražený rytíř. Carney ji pak rozstřílel na kusy.

Dughan celou akci sledoval z paluby lodi. Americké námořnictvo ho s několika kolegy dopravilo na Carney jako poradce. Sám se pak zanedlouho opět zúčastnil boje, když se nedaleko Austrálie vrátila věž Key Biscaine a když se do Nigérie pokusila dokráčct plameny zachvácená Sea Quest.

Jednotlivé národní vlády si strategii boje proti věžím nechávaly vypracovávat od UNPERU, Útvaru OSN pro odrážení ropných plošin, složeného z vědců, techniků, teologů, exorcistů a vojáků, veteránů oněch prvních střetů, mezi něž patřil i Dughan. On sám studoval jejich nový pohyb, mohutnou kolébavou podrážděnost a surovost navracejících se kolosů. Jeho kolegové z útvaru se uhlovodíkový Ragnarök pokoušeli pochopit. Dughan se dvakrát vypravil na zmítající se, páchnoucí plošiny, aby jim poslal detailní záběry, z nichž se však nic nedozvěděli. Snažili se zjistit, jaké se v nich vyvolávají obětní systémy, za co má tohle být trest. Zničené, ztracené, vypálené, úmyslně potopené ropné věže se hojily na oceánském dnu a vracely. Pevné plošiny, poloponorné plošiny, trojnožky s vysouvacími nohami: všechny ztracené konstrukce.

Poté, co poloponorná věž Sea Quest ustoupila pod mohutným útokem a stáhla se nazpět do Guinejského zálivu, soustředil UNPERU pozornost a prostředky na Ocean Ranger, krácející po atlantickém dně. A když se vzápětí, po krátkém prvním vymoření, Sea Quest opět zjevila a pokračovala v přerušném pochodu do ropou znečištěné delty Nigeru, útvar nebyl přítomen, aby ji zastavil. Hlášení Dughana a zastihlo jeho kolegy na cestě do Kanady. Za letu otočili letadlo a rychle se vrátili.

Do vnitrozemí je doprovázeli bývalí partyzáni z MENDU, Hnutí za osvobození delty Nigeru, kvapně omilostnění nigerijskou vládou. V patách ropné věži se ubírali pustým průsekem, sledovali její duhou hrající tekuté stopy, hluboké otisky tří kovových nohou. Při zpětném pohledu si uvědomoval, že jisté vlastnosti poničeného vnitrozemí předznamenávaly dramatictější nestabilitu, kterou měly tyto petrospektrální příznaky teprve přivodit.

Nad prales vystřelovaly exploze plamenů z horkem pokrouceného vrcholu věže, který byl v posledním tažení plošiny sice zničen, ale který se zhojil a dorostl. Vojáci dospěli na okraj mýtiny vydupané zběsilým revenantem. Vyčkávali a jen se dívali.

Sea Quest, zapřená o vzpěry stále hustě pokryté korálovým porostem, se usazovala do bahna. Aktivovala vrták. Vtlačila ho do země a zasouvala stále hlouběji.

Dlouhou dobu zůstávala v klidu, jen občas se rozkolébala a zachvěla hmota, která z ní porůznu visela. *Máme zaútočit?* ptali se opakovaně důstojníci. Dughan vrtěl hlavou. Zadíval se na záběry útvaru Beta, na nichž byla zachycena plošina Ocean Ranger u pobřeží Labradoru, s vrcholkem věže připomínajícím hřbetní ploutev. Hrůzoplý záznam poskytl důkaz, na nějž čekali, aniž o tom věděli: důkaz, že plošiny krácejí i pod vlnami.

Plamen Sea Quest vysoko nad jejich hlavami prakticky pohasl: na jeho místě se jako kohoutí hřebínek objevil oblak špinavého kouře. „Pije,“ poznamenal jeden z vojáků přes otřesy jejích čerpadel. Dughan po čtyřech hodinách vyslal k věži průzkumný tým, a když nezareagovala, připojil se k němu i on sám. Po dalších čtyřech hodinách se ještě více přiblížili. Jedenáct hodin po začátku vrtání věž opět vypustila oheň, zachvěla se a rychle vytáhla vrták z bahna.

Ptáci, kteří se na ní mezitím usadili, aby oklovali podmořské mršiny, zmizeli v jediném hejnu. Vojáci se vrátili mezi stromy. Sea Quest se postavila na kovových nohách jako nějaký neskutečný snící tlustokožec. Vydala se zpátky vydusným koridorem a vrhala stíny na stromy.

Tým UNPERU vyrazil za ní. Pokoušel se odhánět místní. Stal se doprovodem ropné věže vracející se zpátky do moře. Plošina pomalu vstoupila do vody, na chvíli v příboji zastavila a zanořila se.

* * *

Z podrostu vykukoval shluk uschlých stromů, které připomínaly vybělené mezníky označující okraj Covehithe. Pruh vzrostlé rosičky odděloval moře a břeh od Benacre Road. Chladný mokřad, ptačí hnízdiště. Petrobras se blížila.

Dughan zaváhal a jeho dcera si toho dobře všimla. Chtěl se přiblížit, ale neměl se kam ukrýt.

Ropná věž. Kráčela k dívce a ta přestala dýchat. Přiblížila se natolik, že ucítila kapsu studeného vzduchu, který s sebou přinášela. Ucítila hlubinnou hnílobu a závan chemického krakování. Zasáhla ji sprška. Sprška z vyčerpaného průmyslového objektu. Věž mohutně prošla vedle dívčina úkrytu a odehnala veškeré suffolkské ptactvo, dovlekla se do mokřin, aby si přidřepla jako monument, který tam trnutí odjakživa.

Zapřela se. Zatřásly se řetězy, zapraskaly staré schrány, a spustila vrták.

První plošiny se vracely v blízkosti míst, kde se skácely. Ale potom se Interocéan II nevynořila v Severním moři, ale v přístavu chvatně evakuovaného Porta, křepce překročila příbřežní hráz, jako by překonávala ohradu. Sedco 135F se vzedmula u Galapág, daleko od zátoky Campeche. Mnohonohá konstrukce Ocean Prince se nezvedla u Dogger Banku, ale u Sardinie. Vracející se návštěvnice se mohly vynořit, pustit do vrtání a vrátit do vody úplně kdekoliv, nebo se mohly znovu objevit na stejném místě.

Dughanova dcera poodešla, přiblížila se k návštěvnici. Copak si nevšiml, že se vzdálila? Mohl říct, že než se nadál, byla pryč. Mohla to být pravda. Dívka se tiskla k jednomu z mrtvých stromů. Za ní čněla Petrobras, jako zhroucený městský blok. Dughan zašeptal dívčino jméno. Ta sledovala, jak se mrtvá a navráťivší se věž zavrtává.

Samozřejmě se k ní vydal. Bylo povznášející vystoupit z řady stromů. Stanul rychle u ní, zadíval se s ní přes kůryproště větve. Plošina byla klidná, plameny nešlehaly vysoko. Chvěla se, osamocená, drobná, všechny ty tisíce jejích tun. Přes mokřiny se prohaly vlnky, nikoliv směrem ven, nýbrž dovnitř, zmenšující se kruhy, stahující se do bodu, kde hrot pronikl půdou.

Dívali se. Po několika desítkách vteřin Dughan ucítil, jak mu něco zatlačilo do zad. Ani jeden z nich poměrně dlouho nepromluvil, takže ho překvapilo, že se dotyčnému podařilo

dostat tak blízko, aniž by ho uslyšel. Selhání svedl na puch a podivuhodný objekt, který sledoval. Potom se ozvalo: „Jestli se, kurva, pohneš, zabiju tě.“

Když se po celém světě začaly vracet staré ropné věže, ostřílení mazáci tvrdili, že v pohybu vrtáků viděli něco obráceného. Dughan o tom pochyboval: otřesy jako otřesy. Ale na většině míst, kam se věže vydávaly, nebyla žádná ropná ložiska. Možná dokázaly vyčlenit jiný zdroj obživy než ropy, ale nebylo tomu tak.

„Otoč se,“ pravil hlas. Uniformovaný muž, který před nimi stál, byl mladý a vystrašený. Dughanovi se před namířenou zbraní vybavily staré techniky, motorická paměť mu zacukala prsty, ale zůstal stát nehnutě.

Muž si je bedlivě prohlížel. Žádné reaktivní granáty, žádné minomety ani žádné menší zbraně. Nebyli to nafotobní fanatici, odhodlaní zaútočit na Petrobras, ani Ropani, kteří by hodlali zabít jeho, jeho kolegy a všechny ty, kdo přicházeli zkoumat nebo využívat to, co ve své hantýrce označovali za božská zjevení.

„Kdo jste, do prdele?“ Strážný se přes jejich hlavy zadíval na šinoucí se věž. Už šeptal, ačkoliv Dughan věděl, že teď už na tom sotva záleží.

„Přišli jsme se jenom podívat,“ pronesla dívka vlídně. Brala si ho na starost. „Táta mě sem přivedl, abychom se na ni podívali. Jen abychom ji viděli.“

Strážný je neohrabaně prošacoval. Dughan v duchu počítal příležitosti, kdy ho mohl odzbrojit. Mladík našel jen dalekohled, baterku a fotoaparáty. Vraťil čelo nad jejich snímky Suffolku, maňáskových představení, podivností u cest. Žádná podloudná podívaná. „Panebože!“ zvolal. „Tak sebou hejbněte!“

Věž za nimi přešlápla a ucukla při hlasitém začvachtání. „O co vám vlastně jde?“ zeptal se, když se stáhli mezi živé stromy. „Tušíte vůbec, jak je tohle nebezpečný?“

„Omlouvám se, za to můžu já,“ řekla dívka. „Vážně jsem ji chtěla vidět zblízka a moc jsem ho prosila. Opravdu se omlouvám.“

Mladík si otřel čelo. „Dovolte, abych vám něco řekl,“ začal. „Když tu byla jedna z nich naposledy, u Camber Sands...“ Adriatic IV. Ale nahlas to Dughan neřekl. „Dostali se sem dva mladí kluci. Proklouzli nám. Neměl bych vám to říkat. Blbnuli tu. Fotili a tak. A víte, co se stalo? Měli s sebou psa a ten se k věži dostal moc blízko. Vylekal ji a ona se pohnula. Asi v půlce cesty sem.“ Mávl mezi stromy. „A na toho psa dupla.“

Dughan se otočil, aby se opět zadíval na tlumené vysoké plameny Petrobras.

„Raději pojďte,“ pokynul jim strážný. „Vrátíme se.“

Když vstoupili na písek pláže, dívka se ho zeptala: „Jak dlouho to bude trvat?“ V dostatečné blízkosti zátoky a brázd vyrytých procházející věží, aby se jim naskytl nerušený výhled na suffolkské mokřady, zableskla světla aut. Na okamžik bylo vidět džípy a lidi.

„Bude tam minimálně půl dne,“ odpověděl mladík. „A o několik měsíců později to všechno vypukne.“ Do konce se usmál.

„Víš,“ řekl, „já nevím, možná jsi na to už trochu stará, ale oni tu mají i něco jako jesle. Věnují se tam všelijakým činností.“

